

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **N.K.**, státní příslušnost Kosovská republika, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2013, č.j.: MV-18481-5/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 14. 10. 2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí vydaného Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 12. 2012, č.j. OAM-28369-13/DP-2012, ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán nejprve konstatoval skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu, a sice, že dne 21. 5. 2012 podal žadatel žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle §44a zákona o pobytu cizinců. Žádost byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5. 12. 2012 pod č.j. OAM-28369-13/DP-2012 podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žadatel nesplňoval podmínku trestní zachovalosti podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když z výpisu z evidence

rejstříku trestů vyplývá, že žadatel byl pravomocně odsouzen pro zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1 a 4 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), dne 17. 12. 2012.

Dále odvolací orgán konstatoval, že dne 15. 1. 2013 podal žadatel k poštovní přepravě odvolání, v němž mimo jiné poukazoval na skutečnost, že je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, uveřejněné ve Sbírce zákonů ČR pod č. 1/2013 Sb.

Odvolací orgán po posouzení podaného odvolání za použití § 23 odst. 1, § 24 odst. 1, § 83 odst. 1 a § 92 odst. 1 správního řádu dospěl k závěru, že podané odvolání bylo podáno opožděně, a proto je v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zamítl a neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení, ani pro obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí.

Ve vztahu k námitce týkající se amnestie žalovaný uvedl, že správní řízení před orgánem I. stupně bylo skončeno ke dni 5. 12. 2012, přičemž k vyhlášení amnestie prezidenta republiky došlo až dne 1. 1. 2013. Žalovaný proto zkonstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s § 56 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a nebyl tak dán důvod ani pro zahájení přezkumného řízení, ani pro obnovu řízení.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že nijak nerozporuje, že odvolání jím podané bylo podáno opožděně a samo zamítnutí odvolání dle § 92 odst. 1 správního řádu bylo postupem zcela správným.

Namítá však, že žalovaný pochybil, když neshledal důvod obnovy řízení z důvodu amnestijního rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, uveřejněného pod č. 1/2013 Sb., přičemž amnestie se vztahovala rovněž na žalobce. Žalovaný měl proto v napadeném rozhodnutí jednak zamítnout podané odvolání pro opožděnost, jednak v rámci úvahy dle § 92 odst. 1 správního řádu uvést, že byl dán důvod pro obnovu řízení. Překážka, která byla důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce (podmínka trestní zachovalosti dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců) ke dni 1. 1. 2013 právě v důsledku uvedené amnestie odpadla, což žalobce považuje za změnu rozhodnutí ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Skutečnost, že žalovaný neshledal důvod obnovy řízení žalobce pokládá za pochybení žalovaného, který se důvodem obnovy podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu řádně nezabýval a své rozhodnutí řádně neodůvodnil.

Žalobce rovněž uvedl, že rozhodnutí soudu o amnestii mění původní odsuzující rozhodnutí trestního soudu, když mění výrok o trestu. Dle žalobce je tak dán důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Závěrem žalobce uvádí, že z výše uvedených důvodů zastává názor, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a že ve věci není na místě podávat separátní návrh na povolení obnovy řízení, neboť správní orgán se již v napadeném rozhodnutí k věci vyjádřil.

V písemném vyjádření žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K meritu věci poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2012, č.j. 11Ca 334/2009-32, v němž soud vyjádřil právní názor, že správní orgán je oprávněn v odůvodnění rozhodnutí podle § 92 odst. 1 správního řádu toliko uvést, zda byly či nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení, obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí, aniž by jakkoli konkretizoval důvody

tohoto závěru, neboť opačný závěr by ve svých důsledcích znamenal, že by se odvolací orgán zabýval věcí meritorně přesto, že bylo odvolání podáno opožděně. Žalovaný v této souvislosti uvádí, že odůvodnění závěru, pro který nejsou splněny podmínky pro obnovu řízení v posuzovaném případě učinil pouze z důvodu právní jistoty, nikoli proto, že by mu to ukládal zákon, či ustálená judikatura.

Ve vztahu k amnestii prezidenta republiky žalovaný uvedl, že se jedná o výjimku z trestního zákoníku, o kvazinormativní právní akt spočívající v prominutí již pravomocně uloženého trestu, či jeho nevykonané části a dále v odstranění nepříznivých následků již uloženého či vykonaného trestu tak, že se na pravomocně odsouzené osoby hledí jako by nebyly odsouzeny, aniž by uvedený právní akt jakkoli měnil výrokovou část odsuzujících rozsudků. V této souvislosti žalovaný poukazuje na skutečnost, že ve věci je rozhodováno soudem usnesením, kdy je pouze konstatováno, že odsouzený je účasten amnestie prezidenta republiky, není však žádným způsobem měněn výrok o vině a o trestu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

U jednání konaném u zdejšího soudu dne 9. září 2015 setrval žalobce na podané žalobě.

Žalovaný se z účasti na jednání písemně omluvil s tím, že souhlasí s projednáním a rozhodnutím věci bez jeho účasti.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Předně je třeba uvést, že soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází z premisy, kterou žalobce nijak nerozporuje (a koresponduje s obsahem správního spisu), že jím podané odvolání bylo podáno opožděně. Žalovaný tedy správně postupoval dle § 92 odst. 1 správního řádu a podané odvolání zamítl. Žalobcem není rovněž rozporováno, že byl pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 18.5.2011, sp.zn. 1T 3/2011 pro zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1 a 4 písm. d) trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let.

Dle § 92 odst. 1 správního řádu *„Opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.“*

Dle § 100 odst. 1 správního řádu *„Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. “

Žalobce tvrdí v žalobě, že žalovaný měl v napadeném rozhodnutí jednak zamítnout podané odvolání pro opožděnost, jednak v rámci úvahy dle § 92 odst. 1 správního řádu uvést, že byl dán důvod pro obnovu, který měl řádně odůvodnit.

K uvedeným námitkám soud v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2012, č. j. 11 Ca 334/2009-32 konstatuje, že správní orgán je povinen v rozhodnutí vydaném dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu toliko uvést, zda byly či nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení, obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí, aniž by jakkoli konkretizoval důvody tohoto závěru. Opačný závěr by totiž ve svých důsledcích znamenal, že by se odvolací orgán věcí zabýval meritorně věcí přesto, že bylo odvolání podáno opožděně. Pokud správní orgán v tomto směru své rozhodnutí odůvodnil, učinil tak z vlastní iniciativy. Návrh žalobce, aby bylo správnímu orgánu uloženo se podrobně vypořádat s otázkou, zda není dán důvod obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, nevyplývá ani z ust. § 92 odst. 1 správního řádu, ani z ustálené soudní judikatury. Lze dodat, že z ust. § 92 odst. 1 správního řádu pouze vyplývá, že pokud shledá správní orgán předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí, a jako s podnětem je třeba s ním z procesního hlediska naložit, což neznamena, že o tomto podnětu bude rozhodovat v rámci rozhodnutí o odvolání.

Žalobce de facto vznesenou námitkou vybočuje z předmětu odvolacího řízení, kdy úkolem odvolacího orgánu bylo v daném případě ve smyslu ust. ust. § 92 odst. 1 správního řádu předně zkoumat, zda jde o opožděné či nepřipustné odvolání. Pokud žalobce v daném případě nesouhlasí s úvahou správního orgánu, že nebyly shledány důvody pro zahájení obnovy řízení, má možnost sám vyvolat návrhem zahájení řízení ve smyslu ust. § 100 odst. 1 správního řádu. Pokud by správní orgán byl nečinný ve vztahu k jeho žádosti, lze se bránit u soudu žalobou proti nečinnosti správního orgánu.

Pro úplnost soud ve vztahu k povaze amnestie prezidenta republiky uvádí, že právo udílet amnestii vyplývá z čl. 63 odst. 1 písm. k) zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy, kdy se jedná o tzv. vrchnostenský kvazinormativní právní akt, který je konzumován svým vyhlášením, vztahuje se výhradně na skutky spáchané před vyhlášením amnestie, přičemž jeho účinky se vztahují do budoucna, tj. promíjí se nevykonané části trestů, popřípadě v rámci zmírnění dopadů odsouzení, se na osoby, které jsou účastny amnestie pohlíží jako by nebyly odsouzeny, tedy od jejího vyhlášení se u dotčených osob uplatňuje fikce neodsouzení. O účasti na amnestii se rozhoduje usnesením, kdy je pouze konstatována účast odsouzeného na amnestii, není však nikterak zasahováno do meritorního rozhodnutí ve věci, tj. do odsuzujícího rozsudku, i nadále tedy platí, že odsouzený je vinen skutkem či skutky vymezenými rozsudkem a platí rovněž rozsudkem pravomocně uložený trest, pouze na

základě výjimky z trestního zákoníku, nemusí odsouzený vykonat uložený trest a pokud již část trestu vykonal, nemusí vykonat jeho zbytek.

Žalobce se proto mýlí, pokud tvrdí, že v důsledku amnestie prezidenta republiky č. 1/1993 Sb., došlo v jeho případě ke zrušení výroku o trestu.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.